временното правителство, азъ ще се видя принуденъ, като генералъ да ви замѣстя.

Адмиралътъ. - Ще ме извините, скжпи колега, но азъ не мога да се съглася да се натоварите съ задача такова тежка, когато азъ съмъ тука.

Тарталиа. - Никакви во-военни въ новия кабинетъ!

Пулчинела. - Трѣбва да изберемъ новъ човѣкъ, младъ, силенъ въ парлямента.

Панталоне. - Който да се грижи за интересите на индустрията...

Орландо. - Виждамъ, трѣбва да приема.

Тълпата. - Орландо!

Пулчинела. - Много хубаво! Много хубаво. Кой ще стане министъръ на външните работи?

Панталоне. - Кой ще стане министъръ на търговията и на промишлеността?

Скатамущъ. - Кой ще стане министъръ на войната?

Адмиралътъ. - Кой ще стане министъръ на маринатa?

Орландо. - Ще видимъ по-късно. Оставете ме да помисля.

Всички се покланятъ.

Единъ работникъ. - Орландо, регентътъ иска да ви говори.

Орландо. - Доведете го тука.

Вълетис, на Арлекинъ. - Ти не каза нищо? Какво ти е мнението за Орландо?

Арлекинъ. - Орландо! Орландо! Орландо! Какъ ще се живѣе въ тоя градъ, когато всички мжжете, женитѣ, децата говорятъ само за Орландо?

Излиза. Регентътъ отъ кафенето между двама работника.

Орландо. - Оставете ни сами.

Отдалечаватъ се другитѣ.

Регентътъ, тържествено. - Азъ съмъ затворникъ. Победенъ съмъ, Орландо. Говорихъ ви, като регентъ. Бихъ желалъ да ви говоря, като човѣкъ.

Орландо. - Като човѣкъ, вие може би имате нѣщо да кажете.

Регентътъ. - Защо подкладате тая революция? Защо излагате живота си? Жаденъ ли сте за властъ? Какво мислите да правите?

Орландо. - Да подпомогна тия хора да направятъ република и да замина.

Регентътъ. - Ахъ, а-а-а!